

[J. Chr. Jensen.]

een Gang, kunde man jo som en Overgangs-tilstand indføre 4 Flyttedage.

Det vilde da i hvert Fald fordele Arbejdet noget, og saa kunde jeg tænke mig, at disse Flyttedage kom til at ligge 1. December, 1. Marts, 1. Juni og 1. September. Naar jeg anser disse Maaneder for passende, er det, fordi 1. December vil man være indflyttet, og alt vil være i Orden inden Jul, og for Sommerflyttedagens, 1. Junis Vedkommende, vil man have det hele over- staaet, inden den egentlige Sommerferie begynder. For Marts og Septembers Vedkommende er der ikke noget, der hindrer, at man bruger disse Datoer. Disse gamle Enevolds-Bestemmelser, som vi hidtil har levet under, er heller ikke helt ukrænkelige, for vi har mange Gange under Krigen udsat disse Flyttedage f. Eks. med en Maaned eller to, og det viste sig, at det kunde lade sig gøre. Naturligvis kan man ogsaa afskaffe dem helt, og derfor vil jeg henstille til den højtærede Minister nu at gøre Skridtet fuldt ud, jeg tror, at han vil indlægge sig stor Fortjeneste derved.

Lorentzen: Jeg vil gerne gøre det høje Ting opmærksom paa en Egn, der dette Aar har været udsat for ikke mindre end en Naturkatastrofe. Det er gaaet ganske stille af, der er ingen, der særlig har lagt Mærke til det, det har ikke været slaaet op som f. Eks. en Oversvømmelse, men de Mennesker, der bor paa den Egn, har mærket det desto tydeligere. Jeg sigter herved til de Mennesker, der bor i Sønderjylland langs Højderyggen paa den magre Jord, deres Avl er slaaet fuldkommen fejl paa Grund af den Tørke, der herskede i Sommer. Det er der ikke noget at sige til i og for sig, det er saadan et Stød, Verden giver, men de økonomiske Forhold i Landsdelen er af en Beskaffenhed, som er dette Ting velbekendt — det er blevet debatteret grundigt i sidste Samling —, og de har ikke bedret sig betydeligt, selv om der er blevet vedtaget en Lov med dette for Øje —, og Tvangsauktioner og Akkorder taler deres tydelige Sprog; og de skaderamte Mennesker har derfor i meget stor Udstrækning været nødsaget til at benytte sig af Loven om Anskaffelse af Saasæd, Frø, Kunstgødning m. m. De har maattet udstede Høstpantebreve, og nu viser det sig, at selv om deres Avl bliver solgt Rub og Stub, kan de i mange Tilfælde ikke indfri disse Høstpantebreve, og selv om de kunde det, vilde disse Landbrugere i Dag staa fuldstændig paa bar Bund. Jeg vil derfor anmode den høje Regering om, at der

stilles Midler til Raadighed, for at de, der andrager derom og kan godtgøre, at deres Avl har været minimal, kan faa deres Høstpantebreve betalt, uden at der skal gaas haardhændet til Værks imod dem, og paa den Maade, at Afdragene derpaa udskydes i nogle Aar.

Dernæst vil jeg gerne henvende mig til Socialministeren med et Spørgsmaal om, hvorvidt Overvejelserne med Hensyn til Krigsinvaliderne er fremmet. Vi havde sidste Vinter en Sammenkomst mellem Krigsinvalider og en Repræsentant for Socialministeriet, og det blev da lovet af Socialministeriet, at man i videst muligt Omfang vilde imødekomme de Ønsker, der blev fremsat af Krigsinvaliderne om forhøjet Erstatning for de faldnes efterladte, især nu, da Børnetillægget i de fleste Tilfælde er ophørt, og mange efterladte i Dag sidder i meget vanskelige Kaar. Ogsaa en Revision af Reglerne for, at man kan blive optaget som Invalid, er paakrævet. Der sidder for Øjeblikket mange Mennesker dernede i Landsdelen, som ikke kan opnaa en Øre i Erstatning, fordi deres Lidelser, en reumatisk eller anden Lidelse, ikke har været saa fremtrædende de første Aar efter Krigen, men nu, da Alderen skrider frem, virker saa voldsomt, at mange er fuldstændig Invalid, uden at de kan opnaa en Erstatning. Man kalder det Alderdomsfænomener, men det er i Virkeligheden Krigsskade. Jeg kender f. Eks. en Mand, der for Øjeblikket har en Rente paa 40 Kr. om Maaneden, men i Virkeligheden er 100 pCt. Invalid. Hans Sag er til Behandling i Nævn og Raad, men der gaar den ene Maaned efter den anden, uden at der kommer en Afgørelse. Der maa ske en Forenkling i Administrationen, Hjemmet er ved at bryde sammen i den Tid, det staa paa. Der maa ske en Forenkling i den Maade, hvorpaa Anerkendelsen erhverves, selv om der derved skulde slippe en igennem, der ikke retmæssigt havde Krav derpaa.

I en Sag som denne maa vi alligevel se stort paa Tingene. Vi maa hellere løbe den Risiko, at der kommer nogle med ind under denne Forsorg, som ikke retmæssigt havde Krav derpaa, end at en eneste bliver lukket ude, som med Rette hørte hjemme dér. Vi maa tænke paa disse Mennesker; de har jo ofret det bedste; de har ofret deres Forsørger, de har ofret deres Førlighed, deres Helbred. Selv om jeg fuldt ud anerkender, at den bestaaende Lov desangaaende virker ret godt, vil jeg dog varmt anbefale nogle Ændringer i den skitserede Retning; for, som jeg har sagt det før, det er og bliver altid en Nations fornemste Opgave at søge